

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Martyrivm S. Ivliani Ac Sociorum, & vita Basilissæ virginis, coniugis eius,
ex Metaphraste. Coronati autem sunt Anno domini 311. Eusebij 3. sub
Maximino in Oriente regnante. Anno (iuxta Eusebium) ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

MARTIRIVM S. IVLIANI AC SOCIO-

rum, & vita Basiliffa virginis, coniugis eius, ex Me-
taphrafte. Coronati autem sunt Anno domini 311.
Eusebij 3. sub Maximino in Oriente regnante.
Anno (iuxta Eusebium) persecutionis de-
cimo, per Diocletianum ex-
citata.

Vide Caf.
Baro in No-
tat. marty-
Rom.
Tom. 3. Aa.

BEATVS Iulianus, claris admodum natali-
bus ortus, vnicum idque charissimum pa-
rentum suorum pignus, cum esset maxima-
rum artium disciplinis optimè institutus, & præ-
stantis ingenij eruditione, aditum sibi ad omnes
mundi honores aperuisset, diuino impulsus spi-
ritu, facile mundi ludibria, pro nihilo reputauit:
& vestigijs sanctorum assiduo insistens, veros ho-
nores, verasque voluptates affecutus est.

Erat ei frequens ad sanctorum limina excursus,
dumque attentius ibidem preces funderet, sum-
ma sibi ope semper enitendum putabat, vt aliqua
virtutum earum; quibus illi sancti in vita præci-
pue claruerant, exempla in se exprimeret. Hoc
tam insigni pietatis studio parentes eius vehemèn-
tèr delectati, consilium inierunt, vt filium suum
iustus & sanctis matrimonij legibus astringerent,
ne eximius ille & planè diuinus spiritus, quem
corpore inclusum gerebat, illius tantum ætate
contineretur, sed eum in aliquem corporis sui fi-
lium transfunderet, quamuis enim non semper
filij præclarâ parentum indolem imitentur,
magnam tamen in Dei bonitate spem repositam
habebant, vt patris pietate præditus nasceretur,
quem perpetuo diuino cultui consecrare decre-
uerant.

9. Ianuarij.
Genus Iulî-
ani.

Sanctorum
sepulchra
visitat.

Assi.

Virginitatē
suā septem
dierum pre-
cibus Deo
cōmendat.

Affiduis itaque monitis parentum victus Iu-
nus, parentibus tale responsum dedit; Se quibus
optimorum parentum consilium absque ingratum
animi scelere aspernari non posse, hoc tamen
num orare & obsecrare, ut septem dierum spa-
um cum Deo communicandi concedere dig-
rentur, actum demum quod diuina bonitas lau-
rare videbitur, prompto alacrique animo peti-
cturum. Annuerunt faciles huic petitioni, & Iu-
quidem postquam multis virginitatem suam pre-
cibus Deo commendauerat, septima tandem
cte instante, Dominus ipse præsens adfuit, & ma-
ta verborum suauitate seruum suum, consolans
Nihil, inquit, dubita castam coniugem assumere
Ego enim vos diuino munere ab omni carnis
tatis corona in cælis donabo. Pergite modo & con-
tulantia immunes seruabo, & clarissima virgini-
lestis virtutis exemplo, ad similem virtutis gra-
riam plurimos, excitate.

Virgo ei de-
sponsatur.

Hac Dei virtute mirifice confortatus adob-
cens, prodijt è cubiculo, & vultus sui hilaritate
parentes ab omni tristitia ad gaudium inuitauit.
Tum ait: Agite parètes optimi, Consilium vestrum
Dei nutu comprobatum, toto animo amplecti.
Hoc responso incredibili gaudio elati, virginitatem
cum moribus & generis nobilitate insignem, ac
diuitijs præstantem, parentibus suis vnica. Ba-
lissam nomine maxima celebritate, cum incredi-
bili cognatorum omnium gaudio, iuueni desponsa-
derūt. Cumq; omnia canticis & tripudijs per-
narent, nihilque non esset, quod animos eorum
ad imtēperantiæ illecebras prouocaret, Iulianus
tacito corde victoriam libidinis à Domino im-
plorabat. Et Thalamum animo securo ingressus
virginem casto admodum amore amplexatus est.

A medio
pro virgini-
tate confer-
uāda Deum
orat.

affiduisque Deum precibus inuocans, tanta re-
pentè suauissimi odoris fragrantia thalami locū
impleuit, vt virginis animus ab omni carnis vo-
luptate subito auersus, nihil præter cælestes de-
licias appeteret. Tūm conuersa ad Iulianum, mi
sponse, inquit, suauissime, Nescio planè quænam
odoris suauitas, quam ego præter omnem terti-
poris rationem hic percipio, me penitus ab omni
libidine auocat. Cui Iulianus: hic odor non tem-
poris, sed Christi castitatem amanti opus est; qui
ab impuro carnis amore ad castissimum sui amo-
rem hac odoris suauitate nos inuitat. quare si me-
cum, o Basilissa, carnis cupiditate compressa, illi
tota mente seruire velis; tale tertò præmium cō-
sequemur, quale nō dico verbis exprimi, sed nul-
la mentis cogitatione comprehendere potest. Ad
hæc Basilissa: Certè mi Iuliane, etsi nihil aliud fo-
ret, præcis voluptatis oblatio, ea sola nos om-
nè carnis voluptatē facillè repudiare compellit.
Iulianus hoc proposito sponsæ suæ, incredibili
gaudio perfusus, statim corpore in terram pro-
strato, diuinæ bonitati immensas gratis egit; quæ
simili humilitatis officio, Basilissa protinus imi-
tata præ gaudio lachrymas continere non potu-
it. Tandem noua Christi præsentia mentes eorum
ad constantiam egregiè confirmatæ, consiliū in-
ter se inierunt, quomodo grati animi significatio-
nem pro tam præclaro beneficio, Christo decla-
rarent. Post multa consilia visum est, nihil Deo
gratius esse, nihil quæ à se præclarius ad sempiter-
nam gloriam suscipi posse, quàm vt sua ipsorum
salute; iam quodammodo stabilita, animarum
precioso Christi sanguine redemptarum curam
susceperent. Nèc segniter rem aggrediuntur, sed
partibus vnicuique suis distributis; hic viros, illa

L multi-

Basilissa pu-
sitati cor-
poris liben-
ter consen-
tit.

Orat sãctus
in solo pro-
stratus.

Animarum
saluti incū-
bunt.

Iulianus
Abbas com-
plurimū mo-
nachorum.

mulieres & virgines, incenso pietatis studio
virtutis amorem & Christi fidem adducit. Tam
autem dexteritate in hoc officio versati sunt, ut
Iulianus decem monachorum millia Christo
signis militantia haberet: nec minori virginum
numero Basilissa illustris esset. Hos autem omnes
sacris monasteriorum septis, quæ suis sumptibus
edificauerant, inclusos habebant.

Basilissa
valde solli-
cita est pro
suis virgi-
nibus.

Interea hisce temporibus persecutionis furor
vehementer crescebat, ad eum ut Christianorum
nemo tuto loco consisteret, cuius rei gratia Iulianus
& Basilissa cum sacro suorum cætu nocturnis
etque ardentiori pietatis studio incumbere
Basilissa verò in somnis à Deo de coniugis
martyrio admonita, eum ad certamen fortis
uictio animo subeundum admonuit; multo
magis de commisso sibi grege sollicita, assidue
Deum pro earum in fide constantia precata est.
Cumque insigni oratione cum lachrymis oratione
ad virtutis studium ardentius sectandum hortata
fuiſſet, locus ille in quo consistebant, intremuit
& mox columnam igneo fulgore cum crucis
signo, his verbis insignitam aspexit: Basilissa per
ut cepisti. Sacer ille virginum chorus tuæ pietatis
commisus oculis meis gratissimus est: nec aliquando
earum mentem scelere oppressam gerit; quam
viriliter agite, ego vos perpetuo immortalitati
munere donabo. Hac visione Basilissa incredi-
bili gaudio elata, cum se totam diuinarum re-
rum contemplationi tradidisset leni morbo
oppressa ad Deum migravit. Quam merito Iu-
tus Iulianus sepulchri honore persecutus est
sacrisque vigilijs memoriam eius assidue re-
coluit, & ipse denique tam excellenti pietatis
virtutumque omnium splendore effulſit.

S. Basilisse
obitus.

vt Martianus, præses audita viri fama, haud mediocriter incandesceret. Assessorem autem suum destinavit, cum electa procerum manu, vt eum ad Imperatorum obedientiam, cultumq; horrentur deorum. Aduenit Assessor, quia verò Iulianus propter natalium suorum claritatem summo ab omnibus honore colebatur, prima fronte multum ei detulit: verbisq; honorificis Martiani mandatum exposuit. Erat tunc cum Iuliano haud exigua sacerdotum & diaconorum turba, qui mortis terrore impauidi tyranni minas minimè formidabant. Itaque cælestis agonotheta sua suorumque voce Assessori respondit: Christianorum mentes à vera fide & Christi cultu, ad demonum cultum ne utiquam deficere consueuissent. Interrogante autè Assessore, num episcopi & clerus, quos sibi aggregauerat, eius disciplina imbuerentur: respondit martyr; non discipulos eos, sed patres esse quorum opera Deo geniti essent. His dictis, Assessor, visa viri constantia, Martiano cuncta ex ordine retulit, qui præcipiti, furore, adunatam sanctorum multitudinè, solo Iuliano carceri re-feruato, subiectis ignibus cremari iussit. Factum vt imperatum; & omnibus flammaram voracitate absorptis, Iulianus ad celebre certamen, carceri mancipatus, Nec diu quieuerat, inquieta mente tyrannus. Altera luce è tenebris & squalore ad iudicium iniquitatis, agonotheta cum produceretur, ciuitas omnis in populum effusa, mira densitate eum insegura fuit.

Ardebant enim omnes incredibili amore viri cuius benevolentiam multis signis testatam habebant. Tunc Præses latentem sub pectore irâ, vultu severo, & voci terribili expromere orsus, Itanè, inquit, tu Iuliane, Deorù nostrorù contem-

L 2

ptor

Socij Iuliani viui comburantur.

Iulianus tribunali sistitur.

Egregium
S. martyris
responsum.

ptor, magicis tuis artibus plebem in scelera
 communionem pertrahere non vereris. Iulianus
 nihil omnino adhuc. Tum rursus Martianus
 deo te sceleribus tuis oppressum, responsum re-
 dere non posse. At Iulianus vultu toto ad gratiam
 & lenitiam composito, Ego, inquit, sceleribus
 nullis affinis sum, nec vllum cum impietate con-
 mercium habeo, ideoq; nec te, qui tortus ex fra-
 de & mendacio compositus es, responso nobis
 dignum iudico. Ego sanctissimas summi & sem-
 piterni regis leges obseruo, vt illi placeam
 mibi viram hanc largitus est, & ab aeterna morte
 morte liberauit; nec iniquam hominum & Imperatorum
 offensionem pertimesco; ne in iustissimam
 grauissimamque Dei mei offensionem incidam.
 Tu sprete contemptaque aeterni regis lege, flagi-
 tium flagitio cumulas, & ne in leuissimam mor-
 tui hominis inuidiam incurras; in sempiternam
 aeterni Dei offensionem miser incurrere non
 vereris. Tu supplicium, quod ad tempus est, exar-
 cis, supplicium vero impijs & sceleratis in aet-
 ni saeculorum aeternitate constitutum: miseram
 mentis caecitate percussus negligis, Ego vt sempit-
 ternas illas poenas euadam: nullum in hac
 supplicium recuso. Quid, inquit Martianus, tu
 miserum, tu caecum, tu sceleratum appellas? Ca-
 te, inquit Iulianus, & caecum & miserum & exar-
 ma seruitute oppressum, quamdiu Christi gra-
 veritatis lumen affecutus non es, nec in libertatem
 restitutus, appellabo.

Martianus
hoitatur
carnifices
a tineren-
da suppli-
cia.

Martianus hac martyris voce vehementer
 exandescens exclamauit; Agite satellites meos,
 & Christicolam hunc omni suppliciorum
 genere excarnificate, & illam vocis libertatem
 stibus & flagris compescite. Nec mora adsumit
 eos.

tores; cumque geminatis ictibus martyris constantiam fatigare conarentur, vnus ex presidis familiaribus altero oculo priuatus est. Hoc spectaculo praeses grauius commotus, frendens gementisque beatum Iulianum & scelestum magum, altero quoque verbo appellabat. Cui Iulianus; Depone paulisper animi feritatem ò Martiane, & placide, quae propono accipito. Vides hunc miserum scelere suo altarum lumen amisisse; nunc igitur, si ea est deorum tuorum quam praedicas virtus, iube Pontifices & Sacerdotes nefandorum deorum precibus suis lumen amissum restituere. Cum verò manifesto cognoueris, deorum tuorum virtutem nullam esse, ego virtute Domini mei Iesu Christi efficiam, quod illi minime praestare possunt.

Hac conditionis æquitate conuictus Praeses, vota fieri, & preces surdis lapidibus multiplicari iussit. Sed cum simulachra, Iuliani vero Deo supplicantis virtutem sustinere non possent, in puluere redacta sunt: & daemones suam ipsorum miseriam horrendis clamoribus testati; Quomodo inquit, nos sempiternis tenebris inclusi, lumen quod non habemus, ecce praestare possumus; Pontifices quauis hac deorum ruina grauius perculsi, Praesidi tamen eam nunciare ausi non fuere; sed, vbi ex Iuliano res totam intellexit, furore conabuit, & conuersus ad Iulianum: Tu quidem, ò sceleste, inquit, magicis tuis artibus deorum nostrorum patientiam irritasti, qui pro sua in te clementia, poenans tanto scelere condignas irrogare differunt: vt ad saniorē aliquando te mentem reducant. Nunc Christi tui virtutem ostende, & oculum quem admodum promisisti, amico nostro restitue. Sed vt omnem vim fraudis dissoluam, & magicarum artium

Simulachra
corruunt vt
orationis S.
Iuliani: &
daemones
confitentur
veritatem.

Fœtor lotij
in gratiffi-
mum muta-
tur odorẽ.

artium virtutem extinguat, lotio te perfundis
beo. Fac, inquit Iulianus, quod libet, nunquam
nim Dei omnipotentis virtutem superare po-
ris. Hæc ubi dixit, lotio totum eius corpus perfu-
sum est; quod statim teterrimo fœtore amiffis
suauiffimum balsami odorem spiravit; & mox
Iulianus sanctiffimo crucis signo, extinctum lu-
men restituit. Martianus verò tanta virtute
motus, nono furore exandescere, supplicia reu-
uare, carnificum tarditatẽ increpare; denique lu-
lum ipsum qui à beato Iuliano cum corporis lu-
mine, lucem animæ, ac donum Christianæ fidei
acceperat, gladio interimere: Iulianũ verò gra-
catenarum pøndere oneratum, sub prætoris
voce per omnes plateas deducere iubet.

Filius Præ-
fidis mira-
bili specta-
culo ad
Christum
cõuertitur.

Interea Præfidis filius, qui puer adhuc litte-
ræ incumbebat, vidit fortè S. martyrem hoc com-
meliarum genere illufum incedere; qui motus
ingenti admiratione ad condiscipulos, quid, ego
inquit video? Ecce reum illum Christianum à mi-
litibus quidem illufum, à circumfusa candido-
rum multitudine mirabili gloria fulgentem. Co-
ronaque auro & lapidibus preciosis intertextum
venerandum caput eius ornatum, & omnipotes-
tis Dei dextera protectum cerno. quare cernis
mihi deliberatumque est, ad eius pariter contem-
tionem accedere. quid enim est in hac vita bene-
quid mihi opes, quid falsi huius mundi honore
conferent? His dictis, puer quanta potuit celeritate
per mediam tortorum turbam, ad Iulianum
eucurrit; & magno animi ardore pedibus eius
prostratus, & sacra eius vulnera exosculatus:
inquit, ô pater mi, te desidero, te amplector,
verum genitorem meum agnosco. Et satellitibus
ite inquit, & hæc parentibus meis, quæ vidisti
nuncias

nunciate. Dicite me alijs in terris patrem, præter Iulianum, neminem agnoscere. Fit ingens in populo murmur & concursus; donec fama ad aures patris matrisque peruenit. Ibi continuò planctus & lachrymæ cum lugubri eiulatu, & voces irarû in Iulianum & minarum plenæ.

Nec mora. vocatur vterque in conspectum Præsidis, qui nullis omninò, vel blanditijs vel minis à Christi confessione auocandos cum cerne- ret, iussit eos in tetrum squalidumque carcerem detrudi, sed Christus, qui milieibus suis nusquam deerat, tenebras in lucem clarissimam, & graueo- lentiam carceris in suauissimum odorem con- uertit. Tum satellites, qui numero viginti erant, ab horrenda mentis caligine ad lucem conuersi, pedibus se Iuliani prostrauerunt, & scelerum su- orum veniam petentes, Christo omnia dederunt. Hinc noua Iuliano & Celso puero læticia. Præsi- dî verò maior indignatio orta est.

Iulianus autem vt nouellos Christi tyrones sa- cro sancto lauacro expiaret, & contra tyranni ra- biem inuictos redderet, intenso orationis studio laborabat; Nec defuit nouo martyris orationi mi- raculo benignus & clemens Dominus.

Erat eadem in ciuitate Antiochiæ vir religio- nis Christianæ sanctitate admodum insignis, qui propter generis claritatem, quod ex Carini Im- peratoris familia trahebat, à Diocletiano & Maximiano ante tempus persecutionis benignè admodum habitus, Christi sacris libere operam dabat. Huic raræ fidei ac singularis pudicitæ sce- mina quinto partus stipèdio familiã fūdauerat, q̄ patris exēplo in studio pietatis eximia exercita- ta, Dei bonitatē assiduis laudibus concelebrabat.

L 4 Ab obi-

Iulianus
carceri mī-
cipatur cū
filio Præ-
sidis.

Viginti
milites
Christo
credunt.

Septem fili-
orum, nobi-
lissimi viri
eximia pie-
tas.

Ab obitu verò pij genitoris, insigni eruditione
 pietate presbyterum sibi assciuit, cuius ductu
 villo errore, aternæ vitæ viam ambulare possent
 huic igitur familię, pro consuetudine diuina
 rerum contemplationi, nocte quadam, in
 hospitor apparuit, mandās vt Celsum puerum
 & milites viginti in carcere catechumēnos, facti
 baptisinate abluendos curarēt. Illi mandato ob
 cres, ad carceris fores contenderunt, quibus ang
 li ministerio protinus apertis, in mutuos am
 xus ruentes, vna omnes voce in Dei laudes pro
 pērun. Hęc vt vario ad Martianum rumore ven
 re: ipse vix mentis compos furibundus ad Imper
 ratorem cucurrit, crudelitatis suæ auxilium im
 ploraturus. Ille nefandis huiusmodi auxilijs
 peditus, consilium dedit, vt singulorum corpora
 yasis inclusa, pice bitumine, & sulphure exurere
 Non defuit satanico officio Præses, sed altera
 sanctis suo tribunali oblati, nouum hoc & in
 ditum supplicij genus proposuit, n̄ illico a fide
 professione resilirent: mentemque mutarent.
 Iulianus tyranno respondens: Mens, inquit, post
 summo Imperatori Christo bonorum omnium
 communione & indissolubili amoris vinculo
 sociata est, nec potest vllis minis vel supplicij
 constantia dimoueri.

Eximia cō-
 stantia eius.

Hęc vbi dicuntur, corpus exanime fortè sepe
 turæ mandandum defertur, quod Præses nulli
 mente, nulla ratione reduci iussit, & ego inquit
 ad martyres, multa de Christi vestri virtute, quæ
 mortuos ad vitā reuocauit, audiui. Nunc igitur
 qua fides dictis adhibenda, magistri vestri virtute
 te, de qua tãto perè gloriāmini, ostēdite. Cui Iul
 anus: Dic mihi ò homo, extrema cœcitate mitem
 quid

quidnam gratissimum lucidissimumque hoc so-
 lis in bar homini oculorum lippitudine labo-
 ranti contulerit? At Martianus, Mitte, inquit, ina-
 nia verba, & factis virtutem declara. Tum Iulia-
 nus, quamvis infidelitas tua hoc minimè mereat-
 ur, tamen quia tempus hoc postulare videtur, *Suscitatus*
 Christi Domini mei virtutem manifestabo. & sta- *mortuum*
 tim defixis in cælum oculis, cum summa spiritus *S. Iulianus.*
 attentione horæ vniqs spatio orauit, & oratione
 expleta, Tibi dico, conuersus ad corpus, ait terra
 arida, in eius nomine qui quadriduanum suscita-
 uit, surge. Qui ad martyris vocem protinus sur-
 gens, ingenti clamore & luctu, omnibus scelera-
 torum hominum supplicia narrare cœpit. Hunc
 Martianus, ne conferta hominum turba rei mag-
 nitudine stupefacta ad arma concurreret, carceri
 similiter mancipari iussit; quem Iulianus à perfidi- *Suscitatus*
 diz scelere baptisimi gratia expiatum, fidelium *mortuum*
 cœtui aggregauit. *S. Iulianus.*

Altera de in luce, horrenda supplicia, triginta
 nimirq vasa & vnum pice & sulphure plena per
 ordinem collocantur; Ad quæ martyres læto ad-
 modum vultu, Deo psallentes properabant. Quæ
 res animos omnium, qui aderant, ad misericor-
 diam & lachrymas ciebat. Quanto enim alacrio-
 res eos cernebant, tantò eo supplicio minus dig-
 nos iudicabant. Celsi verò pater & mater, conscis-
 sis vestibus, & vultu lachrymis miserabiliter op-
 pletis, orare & obsecrare, vt ab horrendo mortis
 supplicio se eriperet. quibus tanta animi magni-
 tudine Celsus respondit, vt facilè appareret, eum
 nulla pro Christi nomine supplicia exhorre-
 re. Igitur filij sui constantia parentes, cum hor-
 rendo ciulatu domum accelerarunt, ne triste spe-
 ctaculum crudelibus oculis aspicere cogerentur.

L. 5

Igitur

**Iulianus &
Celsus, cum
alij 29. igni
traduntur:
sed minimè
læduntur.**

Igitur assessor Præfidis, cui hoc munus deman-
tum erat, depositis in sulphure & pice marty-
bus, ingentem vim ignis subministrari iussit.
flamma triginta cubitis excelsior, horrendæ
fumi caligo ita martyres inuoluit, ut eos omni-
bus conspectui præriperet; donec igne planè con-
sumpto, sacra eorum corpora nouam pulchritudi-
speciem exhiberent. Clamor tunc & ingens ex-
ta lætitia; multi que ad Præfidis ædes, filij salutes
gratulaturi conuolârunt. Accurrere ilico patres
tes, & nouo decore filij sanè stupefacti, noui deo-
ris auctorem attendere noluerunt: magis om-
nia artibus, scelerata planè mente ascribere.
Victus verò paterno amore Martianus: Fili mi
quit, miserere, quæso, matris tuæ, quæ acerbissimè
tui dolore cruciatur: & te & illam à crudeli mor-
tis periculo libera. Libens ego, respondit Celsus
eius miserebor, & ab omni mortis angustia liber-
rabo, si eius mihi copiam, omnibus exclusis, ser-
ris, quò liberius sermonem cum ea serere queam.
Concessit alacriter Præfes; & mater ad marty-
rum in custodiam admissa; quam sancti maximo cari-
tatis officio excipientes, Deo commendarunt.
multis cum ardenti pietate precibus pro salute
ius fuis, ad clarissimum veritatis, fideique lum-
traxerunt; omnibusque quæ ad animi expiationem
pertinebant, eximio religionis studio peractis
uictam contra suppliciorum pœnarumque om-
nium timorem reddiderunt. Qua re plenus amor
tiæ & furoris Præfes, 20. milites, qui cum Iuliano
fidei certamen sustinebant, gladio ferri, septem
verò fratres ignis supplicio tradi præcepit; Iulianum
autem cum Antonio presbytero, & Celsum
cum matre in templum Iouis ingredi. vbi multum
verborum lenocinijs, ad sacrificium falso scelerato

**Celsi mater
ad Christum
conuertitur**

**20. milites
& 7. fratres
perimuntur.**

ratoque numini offerendum, eos inducere conatus est. Sancti minimè recularunt, Deo suo æterno & vero sacrificaturi templum ingredi. Præses autem errore deceptus, maximo sumptuum apparatu sacrificia parabat, Tunc sancti fixis in terram genibus, signo se crucis munierunt, & quæ potissimum numina adorari vellet, Præsidem interrogarunt. Omnia, inquit, quæ hic oculis tuis miro fulgore subiecta vides pari honore prolequere; sunt enim & gloria & potestate æquales. Fiet, inquit Iulianus, ut mandasti. Vix gloriosus agnothetra orationem, quam omnipotenti Deo fundebat, compleuerat; cum subito simulachra cuncta collisa, & delubrum horribili fragore collapsum, mille sacerdotes, qui impijs sacris intenti erant, cum ingenti Paganorum turba oppressit, & loco ipso à deuorante flamma vastato, hoc est, inquit, Iulianus, sacrificiū, ò Præses, quod dijs vestris Christi fideles immolare soleant. Ingemuit Martianus, omnique suppliciorum genere excogitato, præcepit ministris, ut manuum & pedum digitos, licinijs oleo madētibus colligēt, ignemque supponant; sed nequissimis conatibus in nihilum recidentibus, Iuliano & Celso cutem capillis auelli, Antonio verò presbytero, & Anastasio, qui resuscitatus fuerat, oculos vncis ferreis crudelem in modum effodi iussit. Marionillam autem, matrem pueri, quam Dominus crudelibus impari tormentis nouerat, ita ab omni supplicio præseruauit, ut quoties crudeles in eam manus carmifices mittere tentarēt, mēbrorū omniū languore & dolore oppressi desisterēt. Alios autē Dominus præsentis sanitatis beneficio affectos, nouo insuper corporum decore illustrauit.

Quid fieret postremò sceleratus Præses? Videbat omnes impietatis conatus, inuicta marty-

Templum
corruit san-
ditus, cum si-
mulachris
dæmonum.

Iuliani &
Celsi Anto-
nijitem &
Anastasi
cruciatos.
Mari onilla
mater Celsi
diuina vir-
tute à penis
præserua-
tur.

rum constantia frangi: & tamen ardebat inco-
bili vindictæ cupiditate. Tandem illi in mentem
venit, certamen cum feris instituere, ut sic aliq-
do victi martyres, ferarum moribus interire-
at feræ summa mansuetudine sanctorum pel-
lingeant. Erudens igitur gemensq; Marti-
anus Heu me miserum, inquit, viuis, vidensque per
gladio hos perimite, & me longa miseria libe-
te. Tunc sancti martyres immensas omnipotentis
Deo gratias pro certamine foeliciter peradu-
gentes, gladio consummati sunt.

Gladio con-
summantur.

Mox verò cælum & terra, vindictam de mar-
tyrum sanguine expetere visa sunt; nam & terra
uitatis pars ingenti terræ motu quassata, & vici-
sa idola contrita, & non minima infidelium
ba fulgure deleta est; ipseque Martianus ca-
igne miserabiliter percussus, horrendoque
mimum foetore consumptus expirauit.

Diuina vin-
dicta in Mar-
tianum pre-
sidem.

Præclarum fuit hoc martyrum certamen
diuinâ bonitas cum in vita tum post mortem
men ea mors dicenda, honore non vulgari pro-
cuta est. Postquam enim magno sacerdotum
dio, sacra martyrum corpora sub sacro altaris
lamine condita sunt, decem homines extrema
præ sceditate miserabiles, baptismi gratia ad
tyrum templum peruenerunt, vbi eorum cura
præter omnem expectationem, perfectam cum
nimæ salute corporum sanitatem cõsequuti su-
Nec hoc tantum beneficium leprosi experti
& cæci innumerabiles, & à damone obsessi
varijs languoribus oppressi, martyrum opere
in calamitate, cum certissimo sanita-
tis beneficio consequuti
sunt.

Decem leprosi
sanantur.

Variis mira-
culis ad eorum
sepulchra.